

RETTENS DOM (Ottende Udvidede Afdeling)

11. juni 2009*

I sag T-300/02,

Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA), Genova (Italien), ved advokats
L. Radicati di Brozolo og M. Merola,

sagsøger,

støttet af:

ASM Brescia SpA, Brescia (Italien), ved advokats G. Caia, V. Salvadori, N. Pisani og
F. Capelli,

intervenient,

* Processprog: italiensk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Di Bucci, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 2 og 3 i Kommissionens beslutning 2003/193/EF af 5. juni 2002 om skattefritagelser og lån på lempelige vilkår, som Italien har indrømmet til fordel for offentlige forsyningsværker med offentlig aktiemajoritet (EFT 2003 L 77, s. 21),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Ottende Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Martins Ribeiro, og dommerne D. Šváby, S. Pappasavvas, N. Wahl (refererende dommer) og A. Dittrich,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. april 2008,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- ¹ Sagsøgeren, Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA), er et selskab, der er 51,01% ejet af Genova kommune (Italien). Selskabet blev stiftet i 1995 på grundlag af omdannelsen af det kommunale værk af samme navn, og det arbejder inden for såvel energisektoren, navnlig som leverandør af ydelser til distribution af gas, varmeinstallationer og distribution af varme produceret på kraftvarmeværker, som i vandsektoren, særligt for så vidt som selskabet leverer ydelser til distribution, indsamling og behandling af spildevand. Sagsøgeren udøver disse aktiviteter i Genova kommune.

Retsforskrifter

- ² Ved legge n° 142 ordinamento delle autonomie locali (lov nr. 142 om lokalt selvstyre af 8.6.1990, GURI nr. 135 af 12.6.1990, herefter »lov nr. 142/90«) indførtes en reform af de lovfæstede organer, der kan benyttes af kommunerne med henblik på forvaltning af offentlige tjenester, navnlig i sektorerne for distribution af vand, gas og el og transportsektoren. Nævnte lovs artikel 22, som senere ændret, omhandler muligheden for kommunerne for at stifte selskaber under forskellige retlige former for at levere offentlige tjenester. Blandt disse findes stiftelse af erhvervsdrivende selskaber eller selskaber med begrænset ansvar med offentlig majoritetsandel (herefter »aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90«).

- 3 I denne sammenhæng blev der i medfør af artikel 9a i legge n° 488 di conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 1° luglio 1986, n° 318, recante provvedimenti urgenti per la finanza locale (lov nr. 488 om ophøjelse til lov med ændringer af lovdekret nr. 318 af 1.7.1986, om hasteforanstaltninger for de lokale finanser, af 9.8.1986, GURI nr. 190 af 18.8.1986), i perioden mellem 1994 og 1998 ydet lån til særlige rentesatser i Cassa Depositi e Prestiti (herefter »CDDPP«) til aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90, der ydede offentlige tjenester (herefter »lånene fra CDDPP«).
- 4 Endvidere blev der på grundlag af artikel 3, stk. 69 og 70, i legge n° 549 (su) misure di razionalizzazione della finanza pubblica (lov nr. 549 om foranstaltninger til rationalisering af de offentlige finanser, af 28.12.1995, almindeligt supplement til GURI nr. 302 af 29.12.1995, »herefter lov nr. 549/95«) og decreto-legge n° 331 (su) armonizzazione delle disposizioni in materia di imposte sugli oli minerali, sull'alcole, sulle bevande alcoliche, sui tabacchi lavorati e in materia di IVA con quelle recate da direttive CEE e modificazioni conseguenti a detta armonizzazione, nonché disposizioni concernenti la disciplina dei centri autorizzati di assistenza fiscale, le procedure dei rimborsi di imposta, l'esclusione dall'ILOR dei redditi di impresa fino all'ammontare corrispondende al contributo diretto lavorativo, l'istituzione per il 1993 di un'imposta erariale straordinaria su taluni beni ed andre disposizioni tributarie (lovdekret nr. 331 om harmonisering af afgiftsbestemmelser inden for forskellige områder, af 30.8.1993, GURI nr. 203 af 30.8.1993, herefter »lovdekret nr. 331/93«) indført følgende foranstaltninger til fordel for aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90:
- fritagelse for alle afgifter på overførsler i forbindelse med omdannelse af særskilte virksomheder og kommunale værker til aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90 (herefter »fritagelse for afgifter på overførsler«)

 - treårig fuld fritagelse for selskabsskat, dvs. indkomstskat for juridiske personer og kommunal indkomstskat, dog ikke ud over det skatteår, der udløber den 31. december 1999 (herefter »treårig fritagelse for selskabsskat«).

Den administrative procedure

- 5 Efter at have modtaget en klage over disse foranstaltninger anmodede Kommissionen ved skrivelser af 12. maj, 16. juni og 21. november 1997 de italienske myndigheder om oplysninger i den henseende.

- 6 Ved skrivelse af 17. december 1997 gav de italienske myndigheder nogle af de ubedte oplysninger. Der blev i øvrigt afholdt et møde den 19. januar 1998 efter anmodning fra de italienske myndigheder.

- 7 Ved skrivelse af 17. maj 1999 meddelte Kommissionen de italienske myndigheder sin beslutning om at indlede proceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, EF. Denne beslutning blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT 1999 C 220, s. 14).

- 8 Efter at have modtaget bemærkninger fra interesserede tredjeparter og de italienske myndigheder anmodede Kommissionen flere gange de sidstnævnte om supplerende oplysninger. Der blev også afholdt møder mellem Kommissionen på den ene side og de italienske myndigheder og de intervenierende interesserede tredjeparter på den anden side.

- 9 Visse aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90, som f.eks. sagsøgeren og ACEA SpA og AEM SpA, der i øvrigt har anlagt sag med påstand om annullation af den beslutning, der ligger til grund for nærværende søgsmål (sagerne T-297/02 og T-301/02), har bl.a. gjort gældende, at de tre omtvistede typer foranstaltninger ikke udgjorde statsstøtte.

- 10 De italienske myndigheder og Confederazione Nazionale dei Servizi (Confservizi), en sammenslutning af selskaber, som bl.a. omfatter aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90 og særskilte kommunale virksomheder i Italien, har i det væsentlige tilsluttet sig denne opfattelse.
- 11 Derimod fandt Bundesverband der deutschen Industrie e.V. (BDI), en tysk sammenslutning for industri og hertil hørende tjenesteydere, at de pågældende foranstaltninger kunne fremkalde konkurrencefordrejninger ikke alene i Italien, men også i Tyskland.
- 12 Gas-it, en italiensk sammenslutning af private erhvervsdrivende i sektoren for distribution af gas, anførte ligeledes, at de pågældende foranstaltninger, især den treårige fritagelse for selskabsskat, udgjorde statsstøtte.
- 13 Den 5. juni 2002 vedtog Kommissionen beslutning 2003/193/EF af 5. juni 2002 om skattefritagelser og lån på lempelige vilkår, som Italien har indrømmet til fordel for aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90 (EFT 2003 L 77, s. 21, herefter »den anfægtede beslutning«).

Den anfægtede beslutning

- 14 Kommissionen har indledningsvis fremhævet, at dens undersøgelse kun vedrører de generelle støtteordninger, der er indført ved de omtvistede foranstaltninger, og ikke den individuelle støtte til forskellige virksomheder, således at dens undersøgelse i den anfægtede beslutning er generel og abstrakt. Kommissionen anfører, at Den Italienske Republik »ikke [har] givet skattelettelser på individuelt grundlag, og den har ikke til Kommissionen anmeldt noget enkelttilfælde af støtte sammen med alle de oplysninger, som er nødvendige for at kunne analysere det«. Kommissionen har anført, at den følgelig anser sig for forpligtet til at foretage en generel og abstrakt undersøgelse af ordningerne, såvel med hensyn til deres karakter af statsstøtte som med hensyn til deres forenelighed med fællesmarkedet (betragtning 42-45 til den anfægtede beslutning).

- 15 Ifølge Kommissionen udgør lånene fra CDDPP og den treårige fritagelse for selskabsskat (herefter samlet benævnt »de pågældende foranstaltninger«) statsstøtte. Tildelingen af sådanne fordele ved hjælp af statsmidler til aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90 styrker deres konkurrencemæssige stilling i forhold til andre virksomheder, der agter at levere samme tjenester (betragtning 48-75 til den anfægtede beslutning). De pågældende foranstaltninger er uforenelige med fællesmarkedet, idet de hverken opfylder betingelserne i artikel 87, stk. 2 og 3, EF eller betingelserne i artikel 86, stk. 2, EF, og de er endvidere i strid med artikel 43 EF (betragtning 94-122 til den anfægtede beslutning).
- 16 Ifølge Kommissionen udgør fritagelsen for afgifter på overførsler til gengæld ikke en statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF, da disse afgifter skal betales ved stiftelse af en ny økonomisk enhed eller på overførsel af aktiver mellem forskellige økonomiske enheder. Ud fra et materielt synspunkt er de kommunale værker på den ene side og aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90 på den anden side imidlertid den samme økonomiske enhed. Fritagelsen for de pågældende afgifter til deres fordel er derfor berettiget som følge af ordningens karakter eller opbygning (betragtning 76-81 til den anfægtede beslutning).
- 17 Den anfægtede beslutnings konklusion lyder således:

»Artikel 1

[...] [F]ritagelse[n] for afgifter på overførsler udgør ikke statsstøtte som omhandlet i [...] artikel 87, stk. 1 [EF].

Artikel 2

Den [...] treårige fritagelse for selskabsskat samt fordelene i forbindelse med [lånene fra CDDPP] udgør statsstøtte som omhandlet i [...] artikel 87, stk. 1 [EF].

Nævnte støtteforanstaltninger er ikke forenelige med fællesmarkedet.

Artikel 3

Italien træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for hos modtagerne at tilbagesøge den i henhold til de i artikel 2 omhandlede ordninger ydede støtte, der allerede ulovligt er stillet til deres rådighed.

Tilbagesøgningen skal ske uophørligt og i overensstemmelse med national lovgivning, hvis denne giver mulighed for at efterkomme [den anfægtede] beslutning [...] hurtigt og effektivt.

Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev udbetalt til støttemodtagerne, og indtil den er tilbagebetalt, og renterne beregnes på grundlag af den referencesats, der anvendes ved beregningen af subventionsækvivalenten for støtte med regionalt sigte.

[...]«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 18 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. september 2002 anlagde sagsøgeren denne sag.
- 19 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 2. januar 2003 har ASM Brescia SpA fremsat begæring om tilladelse til at intervenere i denne sag til støtte for sagsøgerens påstande. Ved kendelse af 12. maj 2003 tog formanden for Rettens Femte Udvidede Afdeling (den forhenværende sammensætning) denne begæring til følge. Intervenienten har indgivet sit skriftlige indlæg, og de øvrige parter har afgivet deres bemærkninger vedrørende dette inden for de fastsatte frister.
- 20 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 6. januar 2003 har Kommissionen fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.
- 21 Sagsøgeren fremkom med bemærkninger til denne formalitetsindsigelse den 14. marts 2003.
- 22 Den Italienske Republik anlagde også et annullationssøgsmaal ved Domstolen mod den anfægtede beslutning den 8. august 2002, registreret under sagsnummer C-290/02. Domstolen udtalte, at det foreliggende søgsmaal og søgsmaale i sagerne T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02 og T-309/02 havde samme genstand, dvs. en påstand om annullation af den anfægtede beslutning, og at de var forbundne, eftersom

anbringenderne i hver af sagerne i meget vidt omfang overlappede hinanden. Ved kendelse af 10. juni 2003 har Domstolen udsat sag C-290/02 i overensstemmelse med statuttens artikel 54, stk. 3, indtil Retten har truffet afgørelse i sagerne T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 og T-189/03.

- 23 Ved kendelse af 8. juni 2004 besluttede Domstolen at hjemvise sag C-290/02 til Retten, som nu har fået kompetence til at træffe afgørelse i sager anlagt af medlemsstaterne mod Kommissionen, i overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse 2004/407/EF, Euratom af 26. april 2004 om ændring af artikel 51 og 54 i protokollen vedrørende statuten for De Europæiske Fællesskabers Domstol (EUT L 132, s. 5). Sagen blev registreret på Rettens Justitskontor under nr. T-222/04.
- 24 Ved kendelse af 5. august 2004 besluttede Retten at behandle Kommissionens formalitetsindsigelse sammen med sagens realitet.
- 25 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Ottende Udvidede Afdeling) at indlede den mundtlige forhandling og stillede i forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. procesreglementets artikel 64, parterne nogle skriftlige spørgsmål, som de besvarede inden for den fastsatte frist.
- 26 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Ottende Udvidede Afdeling den 13. marts 2008 blev sagerne T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02, T-189/03 og T-222/04 i henhold til procesreglementets artikel 50 forenet med henblik på den mundtlige forhandling.
- 27 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 16. april 2008.

28 Sagsøgeren har, støttet af intervenienten, nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.

- Artikel 2 og 3 i den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som de vedrører den treårige fritagelse for selskabsskat.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.

- Subsidiært frifindes Kommissionen, idet søgsmålet er ugrundet.

- Sagsøgeren og intervenienten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 30 Kommissionen har bestridt sagsøgerens søgsmålskompetence, for så vidt som sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede beslutning som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.
- 31 Kommissionen gør i det væsentlige gældende, at den anfægtede beslutning skal anses for en almenyldig retsakt, i det omfang den angår en støtteordning og derfor et ubestemt og ubestemmeligt antal virksomheder, defineret på baggrund af et generelt kriterium, såsom deres tilhørsforhold til en virksomhedskategori. Ifølge Kommissionen mister en retsakt ikke sin almenyldighed og dermed sin karakter af generel retsforordning, fordi det er muligt mere eller mindre præcist at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i akten, og som er relevante i forhold til dens formål.
- 32 For at en person efter Kommissionens opfattelse kan anses for at være individuelt berørt af en almenyldig retsakt, skal retsakten have gjort indgreb i hans særlige rettigheder, eller den institution, der har udstedt retsakten, skal være forpligtet til at tage hensyn til konsekvenserne af denne retsakt for den pågældende person. Kommissionen mener imidlertid ikke, at dette er tilfældet her. Den anfægtede beslutning har således haft indvirkning på situationen for alle de virksomheder, der har haft fordel af de pågældende foranstaltninger. Der vil som følge heraf ikke foreligge nogen tilsidesættelse af visse virksomheders særlige rettigheder, som vil kunne være forskellige i forhold til enhver anden virksomhed, som har haft fordel af de pågældende foranstaltninger. I øvrigt hverken burde eller kunne Kommissionen have taget hensyn til konsekvenserne af dens beslutning for en enkelt virksomhed ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Hverken erklæringen om uforenelighed eller pålægget om tilbagesøgning i den anfægtede beslutning henviser til de individuelle støttemodtageres situation.

- 33 Ifølge Kommissionen bekræftes dens opfattelse af den retspraksis, der foreligger vedrørende statsstøtte, hvorefter den omstændighed, at man er omfattet af en støtteordning, der er erklæret uforenelig med fællesmarkedet, ikke er tilstrækkelig til at godtgøre, at man er individuelt berørt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF.
- 34 Visse nyere domme underkender ikke den faste retspraksis. Ifølge Kommissionen kan det resultat, der fremgår af Domstolens dom af 19. oktober 2000, Italien og Sardegna Lines mod Kommissionen (forenede sager C-15/98 og C-105/99, Sml. I, s. 8855, herefter »Sardegna Lines-dommen«), ikke anvendes på alle de sager, der anlægges af støttemodtagerne i henhold til en støtteordning, der er blevet erklæret for ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, og hvori der er givet pålæg om tilbagesøgning af støtten. Denne konklusion gælder navnlig, når den pågældende støtteordning, som i det foreliggende tilfælde, er blevet undersøgt på abstrakt vis. I den sag, der gav anledning til Sardegna Lines-dommen, havde sagsøgeren endvidere faktisk modtaget individuel støtte, da der var tale om en fordel, som var blevet tildelt i henhold til en retsakt, der var vedtaget med hjemmel i en regionallov, som var karakteriseret ved en vid skønsbeføjelse. Denne situation blev desuden gennemgået omhyggeligt under den formelle undersøgelsesprocedure.
- 35 Omstændighederne i det foreliggende tilfælde er også forskellige fra dem, der førte til Domstolens dom af 29. april 2004, Italien mod Kommissionen (sag C-298/00 P, Sml. I, s. 4087, herefter »Alzetta-dommen«), i det omfang Kommissionen i den pågældende sag ikke vidste nøjagtigt, hvor mange eller hvem der modtog den pågældende støtte, den ikke var i besiddelse af alle relevante oplysninger, og den ikke kendte størrelsen af det støttebeløb, der var ydet i de enkelte tilfælde. Endvidere finder den treårige fritagelse for selskabsskat i denne sag automatisk anvendelse, hvorimod støtteforanstaltningerne i den sag, der gav anledning til Alzetta-dommen, var blevet ydet i kraft af en efterfølgende retsakt.
- 36 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er det ikke kendskabet til en virksomheds identitet, der har betydning ved undersøgelsen af formaliteten, men den omstændighed, at Kommissionens opmærksomhed bliver henledt på særlige omstændigheder ved den enkelte sag, som begrunder en individuel undersøgelse. Kommissionen anførte imidlertid i den anfægtede beslutning, at der ikke var blevet fremsendt oplysninger til den, som for sagsøgerens vedkommende godtgjorde, at de pågældende foranstaltninger ikke udgjorde statsstøtte, at de udgjorde eksisterende støtte eller statsstøtte, der er forenelig med fællesmarkedet.

- 37 Under alle omstændigheder er hverken det forhold at have deltaget i den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 88, stk. 2, EF eller pålægget om tilbagesøgning, der er indeholdt i den anfægtede beslutning, tilstrækkeligt til at individualisere sagsøgeren. Eftersom sager, der anlægges af potentielle støttemodtagere i henhold til en anmeldt støtteordning, ikke kan antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 230 EF, bør det samme gælde for sager, der anlægges af støttemodtagerne i henhold til en ikke-anmeldt støtteordning.
- 38 Endelig udgør den omstændighed, at den af sagsøgeren anlagte sag i det foreliggende tilfælde afvises, ikke en tilsidesættelse af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse, da retsmidlerne efter artikel 241 EF og 234 EF er tilstrækkelige (Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677).
- 39 Sagsøgeren har påstået, at virksomheden er individuelt berørt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF, idet den er et aktieselskab i henhold til lov nr. 142/90 og derfor en virksomhed, som er omfattet af støtteordningen i den anfægtede beslutning, for hvilken der er givet pålæg om tilbagesøgning.
- 40 Sagsøgeren bestrider, at den anfægtede beslutning udgør en almenyldig retsakt. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Kommissionens synspunkt om, at den anfægtede beslutning angår et ubestemt og ubestemmeligt antal virksomheder, er fejlagtig. Virksomheden er således af den opfattelse, at der derimod er tale om en afgrænset gruppe, nemlig af kommunale værker omdannet til aktieselskaber i henhold til lov nr. 142/90, som påbegyndte deres aktiviteter før den 31. december 1999. Deres antal er yderligere begrænset, hvis der tages hensyn til den omstændighed, at den fordel, der følger af den treårige fritagelse for selskabsskat, pr. definition alene kan finde anvendelse på virksomheder, der i løbet af denne periode realiserede overskud.
- 41 Sagsøgeren har tilføjet, at selv hvis det antages, at den anfægtede beslutning kvalificeres som en almenyldig retsakt, skulle virksomheden ikke desto mindre betragtes som individuelt berørt heraf. Kommissionen burde have taget hensyn til sagsøgerens særlige

situation, idet den pågældende foranstaltning påvirkede hver person, som den blev anvendt overfor, forskelligt, og idet hver støttemodtagers situation var væsentligt forskellig.

- 42 Det fremgår endvidere klart af fast retspraksis, særligt Sardegna Lines-dommen, at de faktiske modtagere af en individuel støtte, som er tildelt i henhold til en generel støtteordning, som er blevet erklæret uforenelig med fællesmarkedet, og som Kommissionen har fastslået skal tilbagesøges, er individuelt berørt. Sagsøgeren var i øvrigt kendt af Kommissionen, og dette gjaldt så meget desto mere, som virksomheden udtrykkeligt er nævnt flere gange i den anfægtede beslutning.
- 43 Kommissionens argumentation vedrørende sondringen mellem notificeret og ikke-notificeret støtte kan ikke rejse tvivl ved denne konklusion. Det følger således af fast retspraksis, at det alene er sondringen mellem udbetalt og ikke-udbetalt støtte, der er relevant.
- 44 Intervenienten har i det væsentlige lagt sig op ad sagsøgerens synspunkter og argumentation for så vidt angår spørgsmålet om formaliteten.

Rettens bemærkninger

- 45 Det følger af artikel 230, stk. 4, EF, at en fysisk eller juridisk person kun kan anlægge sag til prøvelse af en beslutning, som er rettet til en anden person, såfremt beslutningen berører ham umiddelbart og individuelt.

- 46 Hvad angår den individuelle forbindelse, som den nævnte bestemmelse kræver, fremgår det af fast retspraksis, at andre personer end en beslutnings adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for en sådan beslutning (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og af 2.4.1998, sag C-321/95, Greenpeace Council m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1651, præmis 7 og 28).
- 47 Domstolen har således fastslået, at en virksomhed i princippet ikke kan anlægge et annullationssøgsmaal til prøvelse af en beslutning fra Kommissionen, der forbyder en støtteordning til fordel for en sektor, hvis virksomheden alene er berørt af denne beslutning på grund af, at den tilhører den pågældende sektor, og den potentielt kan drage fordel af støtten. En sådan beslutning fremtræder følgelig over for den sagsøgende virksomhed som en generel foranstaltning, der finder anvendelse på objektive afgrænsede situationer og har retsvirkninger for en gruppe personer, der er bestemt generelt og abstrakt (jf. Domstolens dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 15, og Alzetta-dommen, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 48 Domstolen fastslog dog også i præmis 34 og 35 i Sardegna Lines-dommen, at eftersom virksomheden Sardegna Lines ikke alene var berørt af den anfægtede beslutning i den pågældende sag som en virksomhed inden for søfartssektoren på Sardinien, der potentielt kunne drage fordel af støtteordningen for rederier på Sardinien, men ligeledes som faktisk modtager af en individuel støtte i henhold til denne ordning, som Kommissionen havde krævet tilbagesøgt, var virksomheden individuelt berørt af beslutningen, og dens søgsmaal kunne antages til realitetsbehandling (jf. også i denne retning Alzetta-dommen, præmis 39).
- 49 Det skal således undersøges, om sagsøgeren kan betragtes som en faktisk modtager af en individuel støtte, der er ydet i henhold til en støtteordning til fordel for en sektor, og som Kommissionen har krævet tilbagesøgt (jf. i denne retning Rettens dom af 20.9.2007, sag T-136/05, Salvat père & fils m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4063, præmis 70).

50 Det fremgår imidlertid af Den Italienske Republiks og sagsøgerens svar på Rettens skriftlige spørgsmål herom, at sagsøgeren i den pågældende periode alene har realiseret tab. Da sagsøgeren således ikke har draget fordel af den treårige fritagelse for selskabsskat, er virksomheden ikke individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

51 Herefter skal sagen afvises.

Sagens omkostninger

52 I henhold til artikel 87, stk. 2, i procesreglementet pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

53 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, bestemmes, at intervenienten bør bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Udvidede Afdeling):

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA) bærer sine egne omkostninger og betaler omkostningerne afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.**
- 3) **ASM Brescia SpA bærer sine egne omkostninger.**

Martins Ribeiro

Šváby

Papasavvas

Wahl

Dittrich

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juni 2009.

Underskrifter